

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Dertien

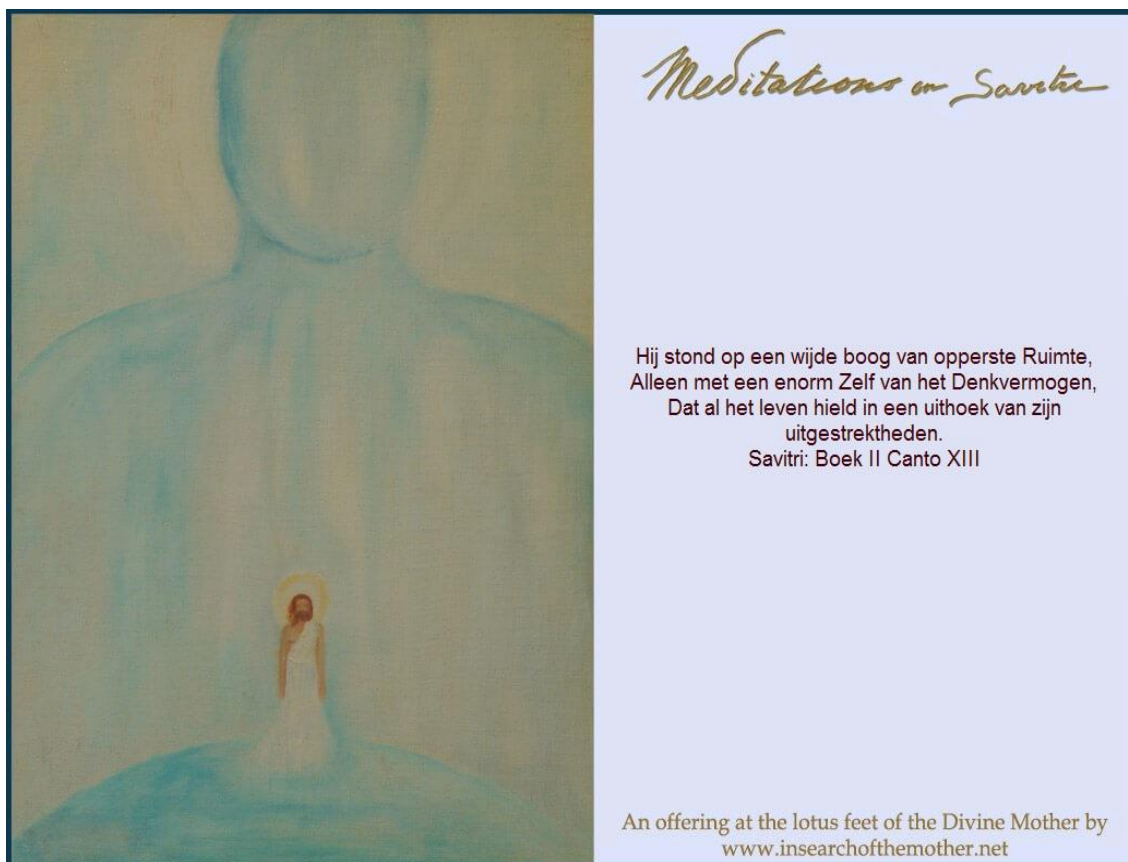
In het Zelf van het Denkvermogen

Sri Aurobindo

Uiteindelijk kwam er een lege onaangedane hemel,
Waar Stilte luisterde naar de kosmische Stem,
Maar niets antwoordde op een miljoen aanroepingen;
De ziel's eindeloze vraag ontmoette met geen antwoord.

Een abrupte conclusie eindigde gretige hoop,
Een diepe beëindiging in een machtige kalmte,
Een finishlijn op de laatste bladzijde van het denken
En een marge en een blanco van woordloze vrede.

Daar kwam de opklimmende hiërarchie van werelden tot stilstand.

Hij stond op een wijde boog van opperste Ruimte,
Alleen met een enorm Zelf van het Denkvermogen,
Dat al het leven hield in een uithoek van zijn uitgestrektheden.

Almachtig, onbeweeglijk en afstandelijk,
Nam het geen deel aan de wereld, die eraan ontsprong:
Het sloeg geen acht op de lofzangen van victorie,
Het was onverschillig voor zijn eigen nederlagen,
Het hoorde de uitroep van smart en gaf geen teken;
Onpartijdig viel zijn blik op kwaad en goed,

Het zag destructie komen en bewoog zich niet.

Een gelijkwaardige Oorzaak van dingen, een eenzame Ziener
En Meester van zijn veelvoud van vormen,
Het handelde niet, maar droeg alle gedachten en daden,
Als de getuigende Heer van Natuur's myriaden handelingen,
Toestemmend in de bewegingen van haar Kracht.

Zijn denkvermogen reflecteerde dit uitgestrekte quiëtisme.

Dit getuigende zwijgen is de Denker's geheime grond:
Verborgen in stille diepten wordt het woord gevormd,
Uit verborgen stilten wordt de daad geboren
Tot in het stemvolle denkvermogen, de werkende wereld;
In heimelijkheid hult zich het zaad, waarmee het Eeuwige
De Stille zaait, de mystieke geboorteplaats van de Ziel.

In God's opperste teruggetrokken en tijdloze zwijgen
Ontmoetten een ziend Zelf en een machtige Energie;
De Stille kent zichzelf en gedachte nam vorm aan:
Zelfgemaakt uit het duale vermogen verrees de schepping.

In het stille zelf leefde hij en het leefde in hem;
De stomme onheuglijke luisterende diepten,
Haar onmetelijkheid en haar stilte waren de zijne;
Eén wezen ermee groeide hij ruim, krachtig, vrij.

Apart, ongebonden, keek hij naar alle gedane dingen.

Als een, die zijn zijn eigen verbeelde scenes bouwt
En niet zichzelf verliest in wat hij ziet,
Als een toeschouwer van een zelf-opgevat drama,
Keek hij naar de wereld en zag haar motiverende gedachten
Met de last van lumineuze profetie in hun ogen,
Haar krachten met hun voeten van wind en vuur
Verrezen uit het stilzwijgen van zijn ziel.

Alles leek hij nu te begrijpen en te weten;
Begeerte kwam niet, noch enige vlaag van wil,
De grote verontruste onderzoeker verloor zijn taak;
Niets werd nog gevraagd, noch verlangd.

Meditations on Savitri

Daar kon hij blijven, het Zelf, de Stilte gewonnen:
Zijn ziel had vrede, kende het kosmische Geheel.

Toen viel er plotseling een lichtende vinger
Op alle dingen, gezien of aangeraakt of gehoord of
gevoeld

En toonde zijn denkvermogen, dat niets kon worden
gekend;

Dat moeten worden bereikt, waar alle kennis vandaan
komt.

De sceptische Straal verstoorde alles, dat schijnt
En trof de diepste wortels van het denken en voelen.

Savitri: Boek II Canto XIII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Daar kon hij blijven, het Zelf, de Stilte gewonnen:
Zijn ziel had vrede, kende het kosmische Geheel.

Toen viel er plotseling een lichtende vinger
Op alle dingen, gezien of aangeraakt of gehoord of gevoeld
En toonde zijn denkvermogen, dat niets kon worden gekend;
Dat moeten worden bereikt, waar alle kennis vandaan komt.

De sceptische Straal verstoorde alles, dat schijnt
En trof de diepste wortels van het denken en voelen.

In een universum van Onwetendheid zijn zij opgegroeid,
Strevend naar een bovenbewuste Zon,
Spelend in de schijn en regen van hemelsere hemelen
Kunnen zij nooit winnen, hoe hoog zij ook reiken
Of overstijgen, hoe vurig ook hun peiling.

Een twijfel tastte zelfs het middel om te denken aan,
Wantrouwen werd geworpen op Denkvermogen's instrumenten;
Alles wat het neemt voor werkelijkheid's schijnende munt,
Bewezen feit, vaste inferentie, heldere deductie,
Vaste theorie, verzekerde betekenis,

Verschenen als vervalsingen op Tijds kredietbank
Of als goederen zonder waarde in Waarheid's schatkamer.

Een Onwetendheid op een ongemakkelijke troon
Dreef door een toevallige soevereiniteit de spot
Met een beeld van kennis, gekleed in dubieuze woorden
En in klatergouden heldere, maar ontoereikende gedachtevormen.

Een werker in het donker door schemerlicht verblind,
Wat het kende, was een beeld in een gebroken spiegel,
Wat het zag, was echt, maar zijn zicht onwaar.

Alle ideeën in zijn uitgestrekte repertoire
Waren als de mompelingen van een vluchtige wolk,
Die zichzelf verbruikt in geluid en geen spoor naliet.

Een fragiel huis, dat hing in een onzekere lucht,
Het dunne ingenieuze web, waaromheen het zich beweegt,
Voor enige tijd uitgezet aan de boom van het universum,
En weer bijeengebracht in zichzelf,
Was slechts een val om leven's insectenvoedsel te vangen,
Gevleugelde gedachten, die broos fladderen in kort licht,
Maar dood, wanneer eenmaal gevangen in vaste vormen van het
denkvermogen,
Geringe doeleinden, die groot opdoemen in mensen's kleine schaal,
Flakkeringen van verbeelding's briljante gaas
En in spinrag gewikkelde geloofsovertuigingen, die niet meer leven.

De magische hut van opgebouwde zekerheden,
Gemaakt van glinsterende stof en heldere maneschijn,
Waarin hij zijn beeld van het Werkelijke schrijnt,
Stortte in elkaar, naar de Onwetendheid, vanwaar het verrees.

Slechts een glans was daar van symbolische feiten,
Die het mysterie verhullen, dat zich in hun glans verbogen houdt,
En valsheden, gebaseerd op verborgen werkelijkheden,
Waardoor zij leven, totdat zij vallen van de Tijd.

Ons denkvermogen is een huis, achtervolgd door het verslagen verleden,
Ideeën weldra gemummificeerd, schimmen van oude waarheden,
Gods spontaniteiten gebonden met formele koorden
En in laden verpakt van rede's ordelijke bureau,
Een graf van grote verloren kansen,

Of een kantoor voor misbruik van leven en ziel
En alle verspilling, die de mens maakt van zijn hemelse gaven
En al zijn verkwistingen van Natuur's opslag,
Een toneel voor de komedie van de Onwetendheid.

De wereld leek een lange eonische mislukking's scene:
Alles werd steriel, geen basis was nog zeker.

Belaagd door de rand van de veroordelende straal
Verloor de bouwer Rede haar zelfvertrouwen
In de succesvolle kunstgrepen en wending van denken,
Dat de ziel de gevangene maakt van een frase.

Haar hoogste wijsheid was een briljante gissing,
Haar machtige gestructureerde wetenschap van de werelden
Een voorbijgaand licht aan wezen's oppervlakten.

Niets was daar, behalve een schema, getekend door besef,
Een substituut voor eeuwige mysteriën,
Een gekrabbelde figuur van de werkelijkheid, een plan
En elevatie door architect Woord,
Opgelegd aan de schijnbeelden van de Tijd.

Bestaan's zelf was door een twijfel overschaduwd;
Het leek bijna een drijvend lotusblad
Op een naakte poel van kosmisch Niets.

Deze grootse toeschouwer en schepper Denkvermogen
Was slechts een of andere halfziende afgevaardigde,
Een sluier, die hing tussen de ziel en het Licht,
Een idool, niet het levende lichaam van God.

Zelfs de stille geest, die zijn werken aanschouwt
Was een of ander bleek aanzien van het Onkenbare;
Een schaduw leek het ruime en getuigende Zelf,
Zijn bevrijding en zijn onbeweeglijke kalmte
Een lege terugdeinzing van zijn uit in de tijd gemaakte dingen,
Niet de zelf-visie van Eeuwigheid.

Diepe vrede was daar, maar niet de naamloze Kracht:
Onze lieflijke en machtige Moeder was daar niet,
Die haar kinderen's levens aan haar boezem verzameld,
Haar omhelzing, die de wereld in haar armen neemt

In de peilloze verrukking van het Oneindige,
De zaligheid, die schepping's prachtige kern is
Of de witte passie van God-extase,
Die licht in de vuurzee van het grenzeloze hart van Liefde.

Een grotere Geest dan het Zelf van het Denkvermogen
Moet antwoorden op het vragen van zijn ziel.

Want hier was geen vaste clou en geen zekere weg;
Hoog klimmende paden eindigden in het onbekende;
Een artiest Zicht construeerde het Verdere
In tegengestelde patronen en conflicterende kleuren;
Een deelervaring fragmenteerde het Geheel.

Hij keek naar boven, maar alles was leeg en stil:
Een saffieren firmament van abstract Denken
Ontsnapte naar een vormloze Leegheid.

Hij keek naar beneden, maar alles was duister en stom.

Een geluid werd gehoord, ertussen, van denken en gebed,
Een strijd, een werk zonder einde of onderbreking;
Een vergeefs en onwetend zoeken verhief zijn stem.

Meditations on Savitri

Een gerucht en een beweging en een roep,
Een schuimende massa, een ontelbaar gekrijs
Rolde voor eeuwig op oceaon's deining van het Leven ...
Een enorme schepper Dood, een mystieke Leegte,
Die voor altijd de irrationele schreeuw ondersteunt,
Voor altijd het hemelse Woord uitsluit,
Onbeweeglijk, vraag en antwoord weigerend,
Rustte onder de stemmen en de mars,
De schemerige Onbewustheid's stomme onzekerheid.
Savitri: Boek II Canto XIII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Een gerucht en een beweging en een roep,
Een schuimende massa, een ontelbaar gekrijs
Rolde voor eeuwig op oceaon's deining van het Leven
Langs de kusten van sterfelijke Onwetendheid.

Op haar veranderlijke en immense borst

Verdrongen zich wezens en krachten, vormen, ideeën als golven
Voor gedaante en suprematie,
En rezen en daalden en rezen weer in de Tijd;
En onderaan de slapeloze beroering,
Als een Nietsheid, ouder van de worstelende werelden,
Een enorme schepper Dood, een mystieke Leegte,
Die voor altijd de irrationele schreeuw ondersteunt,
Voor altijd het hemelse Woord uitsluit,
Onbeweeglijk, vraag en antwoord weigerend,
Rustte onder de stemmen en de mars,
De schemerige Onbewustheid's stomme onzekerheid.

Twee firmamenten van duisternis en van licht
Stelden hun grenzen tegenover de geest's wandeling;
Het bewoog gesluierd naar binnen uit Zelf's oneindigheid
In een wereld van wezens en momentane gebeurtenissen,
Waar alles moet sterven om te leven en leven om te sterven.

Onsterfelijk door hernieuwde sterfelijkheid,
Doolde het in de spiraal van zijn daden
Of rende rond in de cycli van zijn denken,
En was toch niet meer dan zijn oorspronkelijke zelf
En wist niet meer dan toen het eerst begon.

Te zijn was een gevangenis, uitsterven de ontsnapping.

EINDE VAN CANTO DERTIEN